

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о год. 6-й пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 9
ул. Коперніка. — Експедиція
місцева в Агенції Ляндовского
в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Режлямації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні доносення по
15 кр. від стрічки.

Річ кн. Шварценберґа.

(+) Річ князя Шварценберґа виголошена в Будейовицях про сучасне положене політичне звернула на себе загальну бачність і вся австрійська праса розбирає її, поясняє і толкує на свій лад. Річ ся тим більшою ваги, що бесідник належить неперечно до найвидатніших парламентаристів в радї державній, а хоч належить до консервативного табору, знаходить ся в повній згоді з усіма репрезентантами чеського народу.

Подаючи вчера головний хід гадок річи кн. Шварценберґа, замітили ми, що порозумінє і примирене народів в Австрії на автономній основі може лише тоді наступити, коли буде переведена повна і справедлива рівноправність, котра би забезпечила свободний розвиток національних меншостей. Під таким лише усьмєм можемо ми говорити о розширеню автономії і компетенції соймів.

На такім становищі стоять рускі посли-народовці, члени «Славянського християнсько-народного Союзу», на сїм становищі стоять і їх товариші політичні: Словінці і Хорвати. Ся іменно обставина, що інтереси Русинів, Словінців і Хорватів зовсім однакові, що всі ті три групи в своїх краях коронних представляють національні меншости, причинила ся до того, що вже задля самозбереженя сї три групи сполучили ся в один клуб парламентарний для успішного осягненя своїх політичних, національних і культурних потреб і домагань. В тім іменно лежить не тільки природність і одноцілність, але й політична сила «Славянського християнсько-народного Союзу».

На тих основах повної і справедливої рівноправности всіх народностей в Австрії і принципу автономії завязав ся і уконститував ся Славянський Союз — сї основи зазначили репрезентанти Славянського Союзу (Барвіньский, Булят і Шустершич) не

тільки при твореню парламентарної більшости, але при інших нагодах. Іменно яко член редакційного комітету адресового мав нагоду п. Барвіньский сї основи зазначити, а також в адресовій комісії і п. Барвіньский і др. Ферянчич зовсім ясно і рішучо висловили, що «справедливе переведенє рівноправности народностей є конечне і пильне, наколи має настати спокій межи народностями, і що справедливе переведенє національної рівноправности лише тоді може наступити і мати тривалу вартість, коли рівночасно будуть обезпечені національні меншости і не будуть майоризовані сильнішими народностями».

Сей погляд висловив також др. Шустершич в своїй заяві зложеної іменем Славянського Союзу 8 мая с. р. в розправі над внесеннями в справі обжалованя міністерства задля язикових розпоряджень в Чехах і не тільки признав сї розпорядження справедливими, але й домагав ся таких самих розпоряджень язикових для Словінців, Хорватів і Русинів.

Мимо всего того коаліційний орган москвофільско-народовської опозиції для затуманеня своєї публіки наторочив своїм звичаєм з нагоди річи кн. Шварценберґа всякі нісенітницї, учепивши ся того, що бесідник не згадав у своїй річи Русинів, хоч, говорючи про угоду, зазначив, що она не може обмежити ся в тісних границях чеського королівства, але мусить також обняти і пильні славянські народности.

Орган москвофільско-народовської коаліції не дбає зовсім о логіку, а поступаючи після засади: крути — верти —, накручує сю обставину так, що ніби то кн. Шварценберґ лише для ефекту подохав Німців, а не думає на серію заняти ся долею покривджених народів славянських, а дальше додає отсе: «Поминенє Русинів в енуційній кн. Шварценберґа має ще й сю

причину, що з правительственними Русинами в більшости парламентарній ніхто не числить ся. Они вийшли до більшости не ставляючи від себе ніяких постулатів і не застерігаючи собі ніяких прав, лиш в силу того, що коло польске вийшло в склад більшости. Правительственні Русини не могли опинити ся в таборі противнім до кола польского, а лиш щасливий констеляції мають завдячити, що найшлося для них місце, на позір приличне, в «слав. христ. народнім союзі». На останку впевняє сей орган, що «хочби теперішня більшість прибрала виразний славянський характер, то Русинам з неї не буде хісна, бо ніхто з чинників входячих в її склад, не унімне ся о права руского народу».

Б сїм балаканю органу москвофільско-народовської коаліції не тільки нема ніякої логіки, але й ані слівця правди. Раз говорить сей орган, що «сїм правительствених Русинів займає поважне становище в «Слав. христ. народнім Союзі», а відтак знов, що з ними «ніхто в парламентарній більшости не числить ся», і що «найшлося для них місце на позір приличне в слав. христ. народнім Союзі». Однак годї вимагати логіки і конвенції від органу, що перебував еволюції від опозиційного становища до нової ери, а від нової ери до славянської антикоаліції, та від національної окремішности і самостійности аж до коаліції з мужем довірія і приятелем Ванічка, Марковом і Дудкевичем.

Так само все, що наговорив сей орган про послів руских, членів «Слав. христ. народного Союзу» і про сей Союз, зовсім розминає ся з правдою і єсть безличним крутарством, обчисленим хіба на несвідомість і легковірність публіки, перед котрою редакція сего органу старанно скривала всякі вісти про Слав. Союз так як перед своїми сотрудниками нашу часопись. Очевидно віденьський коресподент органу москвофільско-народовської коаліції («Насікомий») не був при заснованю Слав. Союзу

6

Заручини.

Нарис О. Білоусенка.

(Конець.)

Се все на одну мить промайнуло в голові його, коли стояв він перед дівчиною після останнього її слова. Він, сам не знаючи для чого, взяв її руку, підніс до губів і поцілував. Рука була холодна, як лід.

— Еге-ге! От воно як! — сказав сват, побачивши се.

— От ви як, — защебетала і собі матушка.

— Давно-б так, а то сидять собі, наче й не вони. Подивись тільки на них та вір їм після того!

Молоду пару обступили. Свати поздоровляли, а батьки благословляли їх. Молоді стояли в сих, ні в тих. У неї на блідих щоках повиступали червоні плями, а він все так ніяково усьміхав ся, наче в чомусь тяжко прошпетив ся; Петро Данилович хтів вже зігнати той дурний усьміх, але він ніби застиг на устах його і не сходяв.

Коли вся церемонія скінчилась, старі знов відділились собі у окремий гурт і полишили молодих балакати на одинці.

Минула з година часу і жених вийшов у свою ролю. Він забув своє перше почування гідоти до себе і тепер вже не здавалось йому, що він скривдив якесь невинне створіння Боже. Він звернув все перед самим собою на бурсацьку соромливість, скоро заспокоїв ся і був навіть задоволений, що все так сталося.

— Вас не здивовало все се? — питав він молоду, вже любязно усьміхаючись до неї.

— Ні, — відповіла та, щоб що небудь сказати.

— Воно спершу може, справді, здатись дивним, що ми так мало знайомі, і... посватались. Але-ж хіба! для справжньої симпатії безпремінно потрібне так зване залицання?

— Та певне, відповіла невважливо дівчина. Вона його зовсім не слухала і механічно з ним згоджувалась у всему.

Петро Данилович був зовсім задоволений собою.

Він довго ще говорив з своєю молододою на сю тему, та так добірно, красномовно, що й сам не ждав сього від себе. Він забув лишень, що

проводив тепер те саме, що раніш говорила йому сваха і проти чого недавно ще обурювалось чисте, чесне почуття його...

Після вечера, далеко за північ, свати з женихом поїхали.

— А що? — не втерпіла спитати матушка, скоро сіли на бричку і рушили від порога. — Я не казала?

Молодий не відповів нічого і лиш задоволено усьміхав ся в нічній темряві.

— А як вам Зоня подобалась? — приста-вала таки сваха.

— Та нічого собі! — повагом, авторітетно промовив жених. — Тільки серйозна, дуже мовчить все.

— То нічого. Хіба краще, коли веть ся дзигіо? Се принаймні, людина вже певна. Вона буде вас шанувати та любити краще від якої, прости Господи, вертихвістки. Та ви повинні Богу дякувати за таку жінку! — мало не з обуренням закінчила матушка.

— Се ще хто знає! — жаховато промовив панич.

І довго ще тяглась на сю тему розмова між ними.

Петро Данилович майже не сперечав ся.

і парламентарної більшості; тимто редактор того органу так собі на вітер торочить, що Русини вийшли до більшості, не ставляючи від себе ніяких постулятив і не застерігаючи собі ніяких прав, лиш в силу того, що коло польске вийшло в склад більшості. Коли вже редактор коаліційного органу так пильно ховає «Руслана» перед своїми со-трудниками, то нехай би хоч сам єго прочитав, а там найшов би був докладні справ-воздана, як утворився Слав. Союз і на яких основах приступив до парламентарної більшості та не торочив би таких безлич-них нісенітниць; був би він дізнався, що Слав. Союз утворився зовсім неза-лежно від парламентарної більшості, і перед тим ще, ніж утворилася та більшість. Русини, Словінці і Хорвати злучилися не лише обопільної оборони своїх прав, а не лише щасливій констеляції мають се завдячити, що найшлося для них (Русинів) місце, і се було зроблено з повною свідомістю і зрозумінням конечної потреби і природности такого союзу.

Так само неправдою є, що ніхто з чин-ників входячих в склад більшості парла-ментарної не упігне ся о права руского народу, бо се вже задокументував згаданою в горі заявою Др. Шустершич. Редактор коаліційного органу мабуть не читав та-кож в «Руслані» справоздана з остан-ного засідання Славянського христ. народ-ного Союзу з 2-го червня с. р., де виразно ухвалено, що одна з трьох груп (Русини-Словінці-Хорвати) не може передприняти ніякого політичного почину без обопільно-го порозуміння всіх трьох груп і в тій цілі навіть в часі парламентарних ферій мають порозумівати ся з собою в політичних спра-вах предсідателі Союзу (Барвіньский, Булят, Шустершич).

Тим способом мають рускі послы за-безпечену оборону прав руского народу в «Слав. христ. народнім Союзі», а тим са-мим і в більшості парламентарній, котрої без Союзу нема. Впрочім і на остатнім за-сіданню парламентарної комісії заявили єї ческі члени, що они ніколи не допустять, щоби парламентарна більшість приложила руку до покривдження котрої небудь із сла-вянських народностей, а се заявив і що до Русинів і кн. Шварценберг при иньшій нагоді. Отже, пане редактор органу москво-фільско-народовської опозиції, крути та не перекручуй!...

Д о п и с ь.

З Поділя.

(Гадки з нагоди роковин П. католицкого віча).

Де богато газдинь там хата не метена. Сю пословицю можна приложити до нашої неща-сливої вітчизни. Кілько то в неї людей охочих до господарення! Поляки кажуть: то Польща, і з того титулу хочуть бути тут виключними го-

сподарями і заводити все на свій лад. Ми каже-мо, що ми тут господарі, бо руский люд потом і кровію зросив ту землю! А до опіки над тим людом рвуть ся знов народовці собі, москалі со-бі а радикали собі і кождий має свій «виключ-ний» титул до того. Рвуть ся! А в дійсности, або нічого, або дуже мало роблять, або й ро-блять просто на шкоду тому народови. Нарід чим раз біднійший, чим раз більше жажде просвіти і хліба... у нас дійсно, реальної роботи нема!

Тож всі щирі приятелі люду з одушевле-нем і повною надією в ліпшу будуччину приня-ли минувшого року гадку скликання спільного віча католицкого всіми добромислячими Руси-нами і Поляками. Нехай з'їдуть ся око в око, думав дехто, нехай говорять, а знайшовши одну ідею спільну — католицизм — нехай під тим спільним окликом стануть рамя об рамя до пра-ці; а потім вже легко знайдуть ся і иньші спіль-ні точки, де будуть могли разом і в згоді пра-цювати. Так щож, від надії до дійсности далека дорога.

Рік минув, як відчитувано ті глибоко обду-мані внесені резолюції і ухвали секційні на пленарних засіданнях, де їх оплесками одного-лосно прийнято... і обіцяно собі, що кождий по своїм силам буде старати ся їх в житє впро-вадити.

Рік минув — був час вже в дежим взяти ся за діло і осущити не одну гадку, а було і много спосібности до того. Так взяли ся ділати, але хіба на перекір постановам віча. Там гово-рило ся: «Визнаємо всіє людий доброї волі, щоби у взаїмних відношеннях межі Поляками і Руси-нами як найстараннійше уникали всего, що ді-лить, а втирали все, що нас лунить...»

Щож скаже на те гр. Войт. Дідушицкий (один з ініціаторів віча) презес комітету вибор-чого, автор славних відозв передвиборчих, з ко-трим Русини о кождий правно їм належний мандат мусіли борбу вести? Чи пригадує він со-бі ті слова? Де вела єго робота сегорічна, чи до з'єднання, чи до ділення? Хіба він не добро-мислячий?!

Що скажуть на те польські дневники — за-любки величаючи себе католицкими? Куди зма-гали они з своїми статями повними ненависти, пашквілів на Гонтів, Залізників? Чи може до згоди?

Дальше говорило ся: *З уваги, що в ниніш-них часах подвоїли ся змагання підкопування віри, викликування недовіри до священиків... ухвалює ся: потребу участі священьства в тілах автоно-мічних і парламентарних... І над тими резолю-ціями ревню працювано... арештованем 9 свя-щеників, понижуванем їх в очах їх власних паро-хиян, байдужностию, коли люди найнижшого сорта навіть чинно зневажали священьство — те все робило ся для піднесення поваги, для скріплення довіри до священьства!! А потребу участі ду-ховних в парламентарних тілах задокументовано честним попиранем кандидатури о. Евг. Гузара і иньших... От так сповнила одна часть вічевик-ків-католиків свої резолюції.*

справджених молодих надій, і сум зломаних чи-стих замірів та пориваннів і безпросвітний від-чай загубленого на віки життя...

Увійшла у кімнату мати і стала над доч-кою, сумно дивлячись на неї.

— Чого ти Зоню, чого ти, серце? — звер-нула ся вона до дочки. — Чого ти плачеш?

— Мамо, мамо! Що ви зо мною робите? ридала та.

— Се-ж хіба я? — промовила мати з слізь-ми. — Хіба-ж я ворог тобі, хіба-ж ти не рідна, не мила для мене? Думаєш, мене серце не бо-лить, на тебе дивлячись. Та що будеш робити! Треба, серце моє, треба! Все-ж одно треба коли небудь... Не плач же, моя любко, не розривай мого серця! — казала мати, схилиючись до доч-ки на подушку і плачучи враз з нею.

І в кімнаті чулись лишень гірке, заздрісне ридання дочки та таке щире хлипанне матері; обидві вони оплакували і на віки ховали свої надії

А з другої хати чутно було гуркіт посуди, що попрятували наймички після бучних за-ручин.

А коли би ми всі були щиро ними переня-ли ся, коли би ми всі були станули на щиро католицким ґрунті, засаді: suum cuique, котра єдино до згоди може нас довести — було би ся оминуло того страшного роздратованя, було би ся заощадило ту проляту кров, а кілько то де-сятків тисячів було би ся лишило в кишени шляхти (у котрої не дуже так через верх пере-ливає ся), а котрі нині в кишени... жидівській. Тим було би ся допомогло і дальшій резолюції віча: *Віче визнає нещастям реліґійним, народним і суспільним продаж і випусканя дібр в посессию в руки нехристиянські.* Нині на Поділю (тії най-плодороднійшій частині нашого краю) що друге село то жид, або який там навіть чужинець по-сесор. (Сими днями — як довідуємо ся—навіть гр. Андрій Потоцкий пустив в посессию половину своїх дібр в Каменеччині — жидам. — Ред.)

Тим не зарадите, панове, нещасливому по-ложенню нашого краю, не піднесете матеріально хлібороба, не скріпите в нім віри, не сповните задач, які ви приймили на католицким вічу. Рік минув. А з жалем сконстатувати мусимо, що в нім ні раз не поступлено в дусі принятих резо-люцій, не для згоди і єдности, а просто про-тивно у нас працювано.

Ювілейний рік Унії берестейської зазначив ся в історії нашого краю арештами, про-цесами і кровію. Так дальше бути не може і не повинно, бо се не тільки не єднає, але щораз більше розширяє пропасть між обома народно-стями, розбуджує обопільно пристрасти і відда-лює нас від сего ідеалу, який нам витичила яко-ціль наших змагань віра Христова. Треба отже полишити таку роботу, котрою тімать ся лише вороги християнства, бо она виходить на шко-ду і упадок обидвох народів в краю.

Відозва

в справі запису дітий до руских шкіл у Львові.

Родимці!

Вже в сей понеділок, 12 н. ст. липня, по-чнуть ся записи до шкіл народних львівських в речинци передвакаційнім, а 29, 30, 31 серпня в речинци повакаційнім.

Є се справа не лиш для Львова але і для всего руского краю незвичайно важна і вагу єю повинні всі львівські Русини добре по-розуміти і сповнити совістно свій обовязок. Ма-ло маємо шкіл руских, тож користаймо, як слід, хоч з тих, які маємо!

У Львові маємо три рускі школи на-родні, дві мужескі і одну женську.

Одна мужеска школа: руска школа вправ, уміщена в «Народнім Домі», друга школа: мі-ска імени Маркіяна Шашкевича, при ул. Скарб-ківській ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родим-цям — розвивають ся дуже успішно і вдовольняють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дівчат маємо женську руску школу вправ при улиці Стрілецькій ч. 6 а записи до неї відбувають ся в учительській семінарії жен-ській при улиці Скарбківській ч. 39. Школа ся, може ще не цілком звісна загалови рускої П. Т. Родичі, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дівчата до неї, не ма-ють слів похвали і для науки і для веденя дів-чат і для щирих відносин між учительками та дітьми. Стійність сеї школи підносить ще і ся обставина, що маємо всяку надію, що небавом буде она поступенно розширена до осмикласо-вої виділової школи. Так отже рускі дівчата будуть могли кінчити в своїй питомій школі всіх вісім клас і з них без перепон переходити впрост до семінарії учительської.

Всі єї школи рускі ведуть ся к повному вдоволенню всіх П. Т. Родимців. Не надто ве-лике число дітий дає можливість тим лучшє ве-сти в них науку, брак жидівської дівтори має за собою також деякі користи, а вкінци товари-ство «Шкільна поміч» запомагає біднійших ді-тий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємо ся проте до всіх П. Т. Родим-ців так місцевих як і замісцевих і припору-чаємо горячо всім, щоб не тільки самі за-писували свої діти до руских шкіл але і других до сего заохочували. Нехай ні-хто не здержує ся тим, що єго дитина не воло-діє добре руским язиком; рускі школи на се приготовані і ведуть науку від початку так, що

Він задоволено, з певною вірою слухав все те, бо сам був тієї-ж саме думки. Лиш часами зя-коїсь покаяної соромливости він не згоджував ся з матушкою; але вираз його обличчя під нічною темрявою виявляв стільки впевнености задоволення і навіть щастя, що се цілком пере-чило словам його. Навіть кашкет з кантами приняв свій впевнено-задержуватий вигляд і кокарда знову підняла ся в гору.

А в хаті, з якої вони зараз виїхали, йшла иньша розмова.

Випровадивши гостей, Софія Терентівна пішла просто до своєї кімнати, сіла на ліжко і хвилині скільки сиділа, стиснувши голову рука-ми. Все, що діялось, здавалось досі для неї од-ним тяжким сном. Але доперва лишень, коли все зникло з очей її, зрозуміла она усе значін-не того, що скоїлось з нею за останніх кілька годин. Тепер тільки побачила вона, що все ста-лось без повороту, без жадної надії на відміну, і німий, холодний відчай опанував її душею.

Знов підступали до горла пекучі сльози, знов розтікались по кімнаті глухі, тяжкі ридання.

Колиб тільки та подушка, до якої припала дівчина, могла що розуміти, про яке-б велике горе довідала ся вона! Тут було — і біль не-

діти в короткім часі набувають достаточного знання руского языка.

Тож записуйте П. Т. Родимці свої діти лиш до сих трех руских шкіл, де учителі і учительки займають ся щиро нашою молодіжню, наука веде ся взірчево, а діти виховують ся на будучих, свідомих своєї національності, горожан краю і держави.

З виділу руского тов. педагог. у Львові.

Вісти політичні.

Др. Пацак обговорює в «Narodnich List-ax» спосіб полагодження чесько-німецького порозуміння і приходить до заключення, що теперішній час не надає ся до ніяких переговорів в тім взгляді. Німці жадають тепер знесення язових розпоряджень, тож годі брати Чехам участь в конференціях, що мають тенденцію обкромити і ті «дрібниці», які містять ся в язових розпорядженнях. Дальше говорить Пацак, що чесько-німецькі відносини в Чехах можна і в инший спосіб поладити, без язових розпоряджень. Язові розпорядження можна би навіть знести, але перше мусить сойм ухвалити закон національний. А доки сего не буде, то Чехи не згодять ся на відкликане розпоряджень. Понеже на разі є неможливою річю, щоби урядники могли володіти від разу обома краєвими язами, то др. Пацак предкладає проєкт згодити ся на 15-літню провізорию, в котрім то часі вступить до кожного уряду потрібне число урядників володіючих обома краєвими язами. Число се мусить бути означене після числа мешканців. Число таких урядників мала би ствердити спеціальна до того комісія зложена з заступників обох народів, з представителів політичних і автономічних властей. Рішення такої комісії мусіли би бути міродайними для міністерства.

«Pester Lloyd» радить Німцям, щоби они приступили до угодних переговорів з Чехами без огляду чи язові розпорядження перед будуть знесені чи ні, бо не усуває ся нічого наперед, наколи нема чого лучшого поставити на его місце. Німці жадають знесення розпоряджень — говорить «Lloyd» — хоть они вже часто самі признавали їх дійсну потребу і так само бачили трудність при введеню в жите таких розпоряджень. Чим скорше будуть Німці з Чехами шукати основ до розвязки язового питання, тим скорше зайде потреба знесення язових розпоряджень. А теперішня суперечність що до основних правил до полагоди язового питання не є днесь більшою, як давніше і зменшиться ся она ще більше коли тільки Німці пригадають собі, як то они при різних нагодах крок за кроком поступали, поки не дійшли до того становища, на яким нині стоять.

О бесіді кн Шварценберга виражає ся «Politik», що на его виводи годять ся не тільки члени его партії але всі народні послы чеські і що бесіда та пересвідчує кожного, що межі чеськими послами а послами більшої посілости є повна солідарність і що всі они стануть ємліо против всяких противностей.

«Neue fr. Presse» лютить ся дуже на кн. Шварценберга. «Знаємо — пише сей орган жидівських лібералів — чого бажають феудали: розбиття законодавства на 17 соймів, небувалою державної кризи. Німці в такій самоубийчий політиці не возьмуть участі. Тепер знаємо, що значить автономія в адресі більшости, тепер вже ясно, що небезпечному переговорам в монархії може запобігти тільки заверненє з дороги і заспокоєне Німців.»

Туреччина держить ся засади, що треба торгувати ся як найбільше. Вишукує різні трудності нові, щоби тільки не дати збути ся чим не-будь. Оноді заявила Туреччина що приймає пропонувані єї державами границі, в коротці однак почала торгувати ся о нові границі. І тепер домагає ся Туреччина посунення своїх границь по ріку Пеней. Однак амбасадори держав спротивили ся тому рішучо а на аргумент сул-

тана, що такої границі домагає ся він зі взгяду на успособленє населення магомеданського, відповіли они, що далеко гірше впливає на успособленє населення проволіканє переговорів. Переговори в справі губернаторства на Креті з бувшим президентом союзу швайцарского ще не покінчено.

Новинки.

— Премія Костомарова призначена за українсько-російський словар знов не дістала ся нікому бо ніхто не вніс такого словаря. Премія ся виносить поважну суму а іменно 4.000 рублів. Петербурска академія наук розписала новий конкурс. Конкурс на предложенє словаря кінчить ся з днем 13 грудня 1900 року. Крім основної премії 4000 рублів автор словаря побере ще й проценти від капіталу.

Можеби хто з наших учених язиковислів взяв ся за ту поважну а притім полатну роботу.

— Резервові офіцери — як доносять військові дзєвники — котрі були давніше заводовими офіцерами, переслужили цілі чотири роки і в листі кваліфікаційній мають нотатку «може авансувати», не будуть від тепер зовсім покликувані на виправи з оружем. Інші резервові офіцери, що зразу були заводовими офіцерами, будуть покликувані в другім і третім році, числячи від дня, в котрім перенесли ся до резерву, але лиш під тим услівем, що той другий і третій рік припадає ще на період перших сімох літ обовязку їх до військової служби.

— Важне для шкіл людских. Рада шкільна краєва розпочала з днем вчєрашнім видавати «Дзєвник урядовий» для справ шкіл народних в котрім оповіщати буде всілякі до шкіл тих відносячі ся розпорядження і інформації. Вісти, подані в тій часописі, будуть мали вартість урядових комунікатів, а дирекції шкіл, хотій би не одержали в якій справі осібною обіжника обовязані є припоровлювати ся до розпоряджень поданих в органі краєвої Ради шкільної. Часопис буде виходити в кожду середу, о скільки не забракне материялу на его виповненє.

— Страшна буря з градом навістила дня 1-го липня с. р. (в п'ятницю) повіт мілецький. Знищені зістали в цілім значіню того слова всі засіви, так що навіть в полях, де перед пів годиною буяли красні колоски, не лишило ся ні одно стебло на знак, що тут було збіжє, бо чого не витолочив град, то замулила страшна злива. Громи позапалювали в кількох місцях села, причім погбло двоє людей і 6 штук худоби.

— Вибрики грому. Підчас бурі дня 2 липня ударив грім в хату Гершка Треслера в Пядиківцях. Грім влетів через дах, не запаливши его і стрибнув через кухонні двері до кухні. Тут продрів шість залізних горшківна стіні, але не струтив їх із цєвяхів, відтак пробив золотий, дамський зигарок, що лежав на столі, розбив стінне зеркало на дрібні кавалочки і пригломшив Гершка Треслера, его жінку і внучку. Наконець пробив собі малу дірку в тоці у кухні і пішов в землю. Жінка і внучка прийшли скорше до себе, але Гершко лежав цілу годину без памяти. Его закопали сусіди по шию в землю і се мало ему помочи.

— Релігія розкоші. Нову віру скомпонував др. Бруно Вілле, німецький учений (!?). Зразу був він лише літератом о досить голоснім імені в Німеччині; на старість захотілось ему стати філософом і реформатором нещасливої людскости, тож і видумав віру, котра наказує кождо-му чоловікові розкошувати. Вілле прибув недавно до Відня і держав свої виклади о новій вірі в сали музичного товариства при невеликій участі слухачів. З Відня поїхав він до Градця і там по однім викладі опинив ся під ключем. Ну, се не велика розкіш.

— Армати з алюмінієм є посліднім виразом артилерийської техніки. Одному Американови мало удати ся надати глинови (алюмінію) м'як і твердість еталі. З так виробленого глину зладив він малу армату і проби стріляння удали ся знаменито. Американське правительство зарядило проби на більші розміри.

— Напад на пошту. Вночі, 27-го червня, на пошту їдучу з Проскурова до Каменця подільского уряджено збрійний напад. Пошту ескортували почтілїони: Городецький і Ковалишин. В віддаленю 7 верстов від Яримолінець, з двох сторін дороги винало кількох людей і кличучи «стій», зачали стріляти до почтілїонів. Візник застав коні, а почтілїони почали стріляти з револьверів до напасників, що гонили за поштою

на просторони двох верств. Візник Хойтак і почтілїон Городецький одержали тяжкі рани — але пошту уратовано. Везено тоді 120.888 рублів о чім напасники здаєсь знали.

— Офіцер і шансонетка. В Харкові, в часі представлення в театрі, капітан кавалерії кн. Лучкин увійшов до ложі румунської співачки «тінгельтанглю» панни Ороленко і замордував єї кількома ударами шаблі. Паніка і обуренє, яке в театрі запанувало серед публичности — дійшло до надзвичайних розмірів. Хотіли кинути ся на убійника, щоби пімстити смерть жертви і доперва інтервенції поліції удало ся охоронити неfortunного князя. Арештований зізнав, що замордував Ороленку тому, що она не хотіла вийти за муж за него. Помимо, що їй і єї дитині жертвував своє світле ім'я — она відкинула его пропозицію і перенесла своє кохання над світлом подружжя.

ВІСТИ ЕКОНОМІЧНІ І СТАТИСТИЧНІ.

— Ц. к. Дирекция залізниць державних оповіщує: З днем 27. червня с. р. передано до прилюдного ужитку шлях залізничий Рако́ніц-Пляден-Любєнц в Чехах зі стаціями: Рако́ніц, Сеномат-Шанова, Пшобілк, Воратшен, Ехніц, Пляден, Любєнц, Хіш, Противіц, Богенч і Бухар, котрі уряджено для руху загального. Перестанки Гертен, Альберіц, Лібковіц і Людіц отворено лиш для руху особового.

Дня 2. червня с. р. отворено для руху особового і обмеженого пакункового перестанок «Пожар», лежачий межі стацією Крапів а маючою ся отворити стацією Айле. — Львів дня 4. липня 1897 ц. к. директор залізниць державних.

— Конкурс. В урядовій газеті львівській розписано конкурс на посаду лікаря залізничого в Тернополі, з терміном вношеня подань до 31. липня 1897 року.

Вісти з Епархії Львівської

В пропозицію прийняті оо.: на Гнилиці 1. Орест Коновалець, 2. Йосиф Годцький, 3. Євг. Вітошинський, Вол. Копптцак, Яр. Лучаковский. Ем. Билинкевич, Вол. Винярецький, Мих. Кміцкевич, Вол. Кальба, Вол. Богачевський і Євг. Герасимович; на Підгірці: 1. Андр. Дольницький, 2. Яр. Стеткевич, 3. Яків Зробек, Кароль Бутринський, Євг. Свистун, Григ. Семків; на Волків: 1. Теодосій Кинасевич, 2. Кароль Бутринський і 3. Петро Петриця. — Презенти одержали оо.: Іван Глодзинський (парох Кабаровець) на Руду дек. буського і Кинасевич на Волків. — Сотрудництва дістали оо.: Ів. Королюк, сотрудник з Острова, сотрудничество в Побужанах з правом управи парохій, Ал. Чубій в Мишковицях і Филип Свергун в Острові. — Завідательство в Рівні дістав о. Корнело Яцкевич сотрудник з Побужан. — До канон. інституції (тепер) візваний о. Епіфаній Роздольський на Соколів. — Почестними советниками Митроп. Консесторії іменовані оо. Теодор Кордуба декан і парох бережанський і Филарет Бачинський парох Козлова. — Ахирейські грамоти похвальні з правом уживаня експозиторий крилошанських одержали оо.: Леонтій Любинецький парох Сорок, Ант. Рудницький парох Дятчина, Віктор Білинський парох Шибалина, Леонтій Лужницький парох Дрищева і Юліян Онискевич парох Конюх. — Архирейські грамоти похвальні одержали оо.: Юрій Чубатий парох Будилова, Іван Барановський парох Дібца, Григ. Концевич парох Лісник, Ром. Крижановський парох Плотичи і Іван Мащак парох Потутор. — Митроп. Консесторія вставила ся до президії намістництва о згоду на кан. інституцію о. Ів. Глодзинського на Руду і Т. Кинасевича на Волків. — Декрет увільнення від парохіального іспиту конкурсового одержали оо.: Мелетій Дзєрович парох Глібович свірських, Іван Маркевич парох Юнашкова, Мих. Дзєрович парох Топорова, Юл. Дорожницький парох Висоцка і Фавстин Гавриш парох Лоні. — Правительство асигнувало плату з реліг. фонду на один рік для приватних сотрудников: в Доброводах, в Мишковицях, в Соснові і в Сороках. — Митроп. Консесторія вставила ся до намістництва о плату з реліг. фонду для приватних сотрудников: в Зеленій, в Станиславчику, в Стрілісках і в Оліві. — Іспит конкурсовий парохіальний видержали оо.: Ем. Ваньо, Йос. Дяків, Юл. Борачок, Никол. Романюк, Григ. Стеців, Теоф. Луцик, Вол. Престашевський, Ем. Гавриш, Он. Чубатий, Ал. Пристай, Вол. Рудавський, Ем. Ярославич, Теод. Пиндус, Ал. Яворський, Ем. Зарицький і Ник. Стишовський. — Стипендію імені св. Георгія в квоті 100 зр. річно одержав п. Григорий Зацерковний слухатель III. року прав університету львівского.

Веснянки

прищипки, утробяні плями вигубляє успішно в дуже короткім часі, від давна випробований

Crème Iris

161 4—?

Д-ра Whytt'a

Ціна слоїка з приписом ужитя 80 кр.

Тільки правдиві з підписом Д-ра Whytt'a.

Головний склад в аптіці

Жигм. Рукера

під „Срібним орлом“ у Львові.

Розклад їзди поїздів залізничних

обов'язуючий від 1. липня 1897.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд		до Львова	Поїзд		зі Львова
посп.	особ.		посп.	особ.	
приходить о годині			приходить о годині		
1-30 1-50 2-15 2-30	7-30	з Іцкан	6-00	до Підволочиск з голови. двірця	
	7-50	" Янова	6-10	" Іцкан	
	7-52	" Тернополя на Підзамче	6-15	" Підволочиск з Підзамча	
	8-05	" Лавочного	6-45	" Іцкан	
	8-15	" Тернополя на головний дворець	8-40	" Кракова	
	8-25	" Сокаля	8-55	" "	
	9-10	" Кракова	9-20	" Скольного (до Гребенова від $10\frac{1}{4}$ — $31\frac{1}{8}$)	
	10-35	" Ярослава	9-25	" Сокаля	
	1-15	" Янова	9-40	" Янова	
	1-40	" Кракова	10-05	" Підволочиск з головного двірця	
	1-40	" Скольного (Гребенів від $10\frac{1}{4}$ до $31\frac{1}{8}$)	10-27	" з Підзамча	
	1-50	" Черновець	10-45	" Іцкан	
	2-15	" Підволочиск на Підзамче	1-04	" Янова (лиш в неділі і свята)	
	2-30	" " " головний дворець	1-55	" Підволочиск з головного двірця	
	5-25	" Сокаля	2-08	" з Підзамча	
	5-35	" Підволочиск на Підзамче	2-31	" Брухович що неділі і свята до дальшого зарядження	
	5-45	" Іцкан	2-40	" Черновець	
Ніч		2-50	" Кракова		
5-10	3-04	з Підволочиск на Підзамче	3-00	" Янова	
	3-30	" " " головний дворець	3-05	" Скольного (від $\frac{1}{8}$ до $30\frac{3}{8}$ з Стрия)	
	6-00	" Кракова	4-40	" Ярослава	
	6-55	" Підволочиск на головний дворець	3-40	" Зимної води що день до дальшого зарядження	
	8-00	" Кракова	3-48	" Брухович	
	8-15	" Янова тільки в неділі і свята що день а від $15\frac{1}{8}$ до $31\frac{1}{8}$ в будні дні	Ніч		
	8-45	" Брухович тільки від $20\frac{3}{8}$ аж до дальшого зарядження	4-40	до Кракова	
		" Кракова	5-20	" Лавочного	
	8-49	" Брухович тільки від $\frac{1}{8}$ до $25\frac{3}{8}$	6-24	" Янова лиш в будні дні	
	9-01	" Янова (від $15\frac{1}{8}$ дня $31\frac{1}{8}$ в неділі і свята)	6-45	" Кракова	
9-10	" Іцкан, Бергомету з виїмком понеділка	7-05	" Сокаля		
9-30	" Кракова	7-25	" Тернополя з головного двірця		
9-43	" Підволочиск на Підзамче	7-30	" Лавочного		
9-50	" Іцкан	7-47	" Тернополя з Підзамча		
10-00	" Підволочиск на головний дворець	8-50	" Янова в неділі і свята		
	10-20	" Скольного (лиш від $\frac{1}{8}$ до $30\frac{3}{8}$) Стрия, Хирова	10-30	" Іцкан	
	12-10	" Лавочного	10-50	" Кракова	
			11-00	" Підволочиск з головного двірця	
			11-37	" з Підзамча	

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Набути можна
в головнім складі

Винкентія Кучабинського

Львів,
улиця Коперника.

На пам'ятку 300-літнього ювілея сьв. Церкви рускої

вийшов

МОЛИТВЕНИКЪ

для христіанъ католикѡвъ обряда руского

під заголовком:

„СКАТІА СКАТІМЪ“

1896.

Львівъ, Накладомъ В. Кучабинського.

133 3—10

Найновіший сей Молитвеник беручим его в руку представляє ся користо вже своїм внішим видом. Формат книжки зграбний і удатний; друк чистий і гарний; папір добрий; коректа старанна; численні образки і відтиски украшають текст; надписи над сторонами улегчають перегляд книги.

Молитвеник сей, переглянений і поправлений власною рукою *Бго Еміненції Преосвященнаго Кардинала Митрополита*, содержит в собі в найпрактичнійший спосіб зібрані моленя для ужитку так Церковного як і домашнього, а іменно:

1. Службу Божу або Літургію С. Іоанна Златоустаго з молитвами іерейскими.
2. Цілу Утреню і Вечерню в незмінних їх частях.
3. Додатки змінні до сих Богослужень, як Тропари, Кондаки, Богородичні і Антіфони на всі праздники урочисті в році.
4. Обширно зложене приготівлене до Сьв. Сповіді і Сьв. Причастія разом з Псалмами покаяннями.
5. Молитви обичні з частию Катехизмовою.
6. Молитви ранні і вечірні від СС. отців зложені, з церковно-славянського на руске толковані.
7. Три акафисти: Ісусу Сладчайшому, Пресьв. Діви Марії і С. Николаю.
8. Параклис або Молебен до Пресьв. Діви Марії.
9. Пятьдесять різних Молитов на всяку потребу в бесіді рускій.
10. Парастас за померших.
11. Пісни набожні і Коляди.
12. Календар церковний і Пасхалія.

Текст церковно-славянський заосмотрений численними объясненіями, при трудніших місцях подані переводи. Окремі части Богослуженія поозначовані наголовками. Книга призначена для осіб різного стану, так для мужчин як і невіст, так для молодежи як і для старців; а цілюю єї — помножене слави Божої, возвисшене С. Церкви і людске спасене.

ЦІНА КНИЖКИ:

оправа в полотно англійске	85 зр.	оправа в шкіру з окутем і клямрою і золотими берегами	1-70 зр.
" в півшкіру	1-— "	" в шкіру з золотим берегом	1-80 зр.
" в півшкіру з окутем і клямрою	1-20 "	" в аксамит з золоченіями	2-50—3-50 зр.
" в шкіру	1-20 "	" в слонову кість	2-50—3-50 зр.
" в шкіру з окутем і клямрою	1-40 "		

При більших затребуваннях, почавши від 10 екземплярів відступає ся 20% рабату.

Набути можна в головнім складі Винкентія Кучабинського ул. Коперника, Львів.

1000

туток цигаретових за 1 зр. поручає фабрика туток

АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ

Львів, улица Галицка число 12.

Замовляючим 5.000 туток разом опакowane відсилка franco.

Учитель

орган руского товариства педагогічн. двотижневник педагогічно-науковий, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірменська ч. 2. Передплата на цілий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.

За певну і добру льокацію

поручаємо

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні коронові
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи товариства кредитового земского
- 4 1/2% листи Банку краєвого
- 5% облігації Банку краєвого
- 4% позичку краєву
- 4% облігації пропінацийні

і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнійшій курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

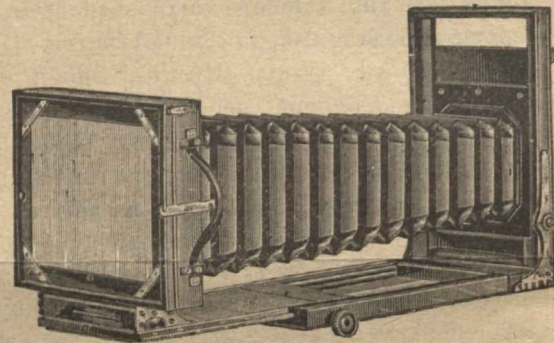
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

Контора виміни і відділ депозитовий перенесені до льокалю партерового в будинку банковім.

(24) — ?

Перший християнський

ново отворений склад апаратів і всіляких приборів

до заводової фотографії і для П. аматорів поручає низше цін у всіх фірмах краєвих і заграничних.

Апарати від 6—250 зр. на складі. — Висилка на провінцію відворотною поштою виконує ся. — Найбільший і найдешевший склад всіляких приборів до фотографії. На жадаче виписує ся апарати до великості 24:30 (за винагородою 2% вартости апарату) з об'єктивами Voigtlander'a, Steinheil'a, Goerz'a і т. д.

Едмунд Бродковський

Львів, ул. Камінна 3.

131 4—140

(vis à vis школи реальної).

Дмитро Затурський

порукає свою

робітню обуви мужескої, жіночої і для дітей

у Львові, ул. Коперника ч. 5.

Виріб тревалий і елегантний. Ціни умірені. Замовлення з провінції залагоджує відворотною поштою.

80 6—10

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовлення і посередничить в закупів:

Світло церковне

впрост з фабрики Іа по 70 зр., Па по 64 зр. за 100 кіл. Іосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку Іосо місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кіл.

посилках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко

ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Інші товари по

уміренних цінах.

53 — ?